

Sygn. akt V CSK 172/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J.K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w W.
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych - tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany Skarb Państwa - Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 grudnia 2016 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wnoszący skargę podniósł, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołującego w orzecznictwie sądów tj. art. 417¹ § 1 k.c. w zw. z art. 287 i 145 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (jedn. tekst Dz. U. z 2016.718 ze zm.).

W związku z tym, odwołując się do dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, należy wskazać, że jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia

2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Wnoszący skargę nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zważyć trzeba, że Sąd Najwyższy dokonał wykładni wskazanych przepisów na gruncie podobnych okoliczności faktycznych, a mianowicie w razie uchylecia przez sąd administracyjny ostatecznej decyzji administracyjnej z powodu jej niezgodności z prawem. Uczynił to jednolicie w wyroku z dnia 16 stycznia 2015 r., III CSK 96/14, OSNC-ZD 2016/1/120 a później w wyroku z dnia 21 października 2016 r., IV CSK 26/16, nie publ. uznając, że orzeczenie sądu administracyjnego stanowi stwierdzenie we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem ostatecznej decyzji administracyjnej. Przytoczone w skardze kasacyjnej wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015 r., III CSK 456/14 oraz z dnia 24 maja 2012 r., V CSK 314/12 nie odnosiły do ostatecznych decyzji administracyjnych, przy czym w pierwszej sprawie Sąd Najwyższy koncentrując się na ocenie, czy postanowienie organu umarzające postępowanie odwoławcze stanowi ostateczną decyzję administracyjną nie zajął szerszego stanowiska zaś w sprawie V CSK 314/12, wyrażony w pisemnych motywach ogólny pogląd dotyczący stosowania art. 287 p.p.s.a. pozostawał poza stanem faktycznym sprawy, w której nie chodziło o decyzję ostateczną ale decyzję wydaną w trybie nadzorczym. Poza tym nie sposób pominąć, iż art. 287 p.p.s.a. został uchylony z dniem 14 lipca 2017 r. (Dz. U. z 2017.1370 zob. też uzasadnienie projektu ustawy zmieniającej).

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 99 w zw. z art. 98, 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

jw